

Usnesení

Krajský soud v Plzni rozhodl 8. listopadu 2018 ve veřejném zasedání v Plzni v trestní věci obžalovaného J. B., narozeného ,

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se zamítá** odvolání, které podal obžalovaný J. B. proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze 3. září 2018 č. j. 4 T 107/2015 - 958.

Odůvodnění

- Podle shora uvedeného rozsudku spáchal J. B. přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku. Okresní soud uzavřel, že tento obžalovaný 12. února 2014 na přesně nezjištěném místě při telefonickém rozhovoru coby zaměstnanec společnosti , a.s. požádal P. H. o úplatek ve výši 10 000 Kč za to, že pro něj jako pro jednatele společnosti , s.r.o. vystaví nepravdivé vážní listky a faktury znějící na odvoz čtyř set padesáti tun betonové suti pocházející z rekonstrukce Masny Cheb, již , s.r.o. zhotovovala pro JKR group, s.r.o., které byla povinna doložit, že se stavební odpad uložil a ekologicky zlikvidoval a kolik za to zaplatila, přičemž P. H. neměl v úmyslu odvoz betonové suti u společnosti , a.s. skutečně objednat a nechat suť odvézt. Okresní soud za to J. B. uložil trest odnětí svobody na šest měsíců. Výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku.
- V zákonné lhůtě se proti právě citovanému rozsudku odvolal J. B.. Nesouhlasil s výrokem o vině. Opřel se o námitky, které soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně navrhl, aby posledně uvedený soud napadené rozhodnutí zrušil a pak jej buď zprostil obžaloby anebo věc vrátil okresnímu soudu. Krajský soud v Plzni na podkladě tohoto odvolání přezkoumal napadený výrok, jakož i řízení, které mu předcházelo. To mu ukládá § 254 odst. 1 trestního řádu. Podle něj musel brát v potaz uplatněné odvolací námitky a k případným dalším vadám mohl přihlídnout jen tehdy, pokud by měly vliv na správnost napadeného výroku. Dospěl k následujícím závěrům.
- Základní odvolací námitka J. B. spočívala v tom, že se shora uvedeného deliktu nedopustil a že provedené důkazy nedokládají opak. Tak je tomu podle něj proto, že ho znalkyně fonetická s jistotou neztotožnila jako člověka, který při výše popsaném hovoru mluvil s P. H.. Proto podle J. B. neobstojí závěr okresního soudu, podle něhož je tato nejednoznačnost znaleckého posudku zhojena tím, že právě on podle jakési stupnice pravděpodobnosti telefonoval s P. H.. Z téhož důvodu podle odvolatele neexistuje ucelený řetězec důkazů, jež by dokládaly jeho vinu. V této souvislosti J. B. podotkl, že se skutkové pochybnosti musejí vykládat v jeho prospěch.
- K právě citované námitce je třeba nejprve zdůraznit, že podle znalkyně bylo možno přezkoumat, zda při výše uvedeném telefonátu mluvil s P. H. právě J. B. a že odvolatelův hlas vykazuje jisté příznačné rysy, přičemž všechny takové projevy byly ve shora uvedeném telefonátu i na srovnávací nahrávce hlasu J. B. (viz list č. 950 spisu). Význam uvedeného posudku tedy spočívá v tom, že odvolatele neoznačil za člověka, který s P. H. netelefonoval. Je třeba vidět, že J. B. ani P. H. ke shora uvedenému skutku nevypovídali a že se zmíněný posudek pořizoval proto, aby se využilo všech důkazních možností. Z téhož

důvodu je nutno zdůraznit, že existuje řada důkazů, které vinu J. B. dokládají. Odvolatel používá telefonní číslo, na němž se uvedený hovor vedl. Dokládá to jednak jeho výpověď a jednak výpis z telefonní databáze společnosti [REDACTED], a.s. (viz listy č. 885 a 886 spisu). Velmi důležitým důkazem je i průběh samotného telefonátu. Při něm totiž spolu hovoří muži, kteří se dobře znají. Aniž by se vzájemně představili, rovnou se žoviálně zdraví slovy „buon giorno“ a bez dalšího přecházejí k debatě, kterou popisuje výrok napadeného rozhodnutí. Kdyby tehdy ve společnosti [REDACTED], a.s. byl u telefonu někdo jiný než J. B., nepochybně by to dal P. H. najevo a nezačal se s ním rovnou bavit o odvozu suti.

5. Právě uvedené okolnosti dokládají, že se J. B. ve svém odvolání soustředil pouze na jeden z provedených důkazů. Soud ale musí důkazy hodnotit nejen jednotlivě, ale i v jejich souhrnu. Ukládá mu to § 2 odst. 6 trestního řádu. Dále je třeba zdůraznit, že trestní orgány musejí zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stanoví tak § 2 odst. 5 trestního řádu. Důvodné znamená totéž co rozumné. Již popsané skutečnosti prokazují, že v dané věci rozumné pochybnosti o vině J. B. neexistují. Znalecký posudek, na nějž obžalovaný poukázal ve svém odvolání, na tomto závěru nic nemění. Není totiž v rozporu s důkazy, které dokládají, že tehdy s P. H. telefonoval právě J. B.
6. J. B. dále v odvolání vyjádřil názor, že okresní soud nesplnil pokyn, který dostal od soudu druhého stupně a podle něhož měl závěr o vině odůvodnit řádně. Obžalovaný podotkl, že odůvodnění napadeného rozsudku bylo v daném směru zcela stejné jako odůvodnění předchozího rozhodnutí odvolacího soudu.
7. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že se zdejší soud touto věcí už zabýval. Učinil tak ve svém usnesení z 23. listopadu 2017 sp. zn. 8 To 416/2017 (viz listy č. 887 až 896 spisu). V něm s odkazem na konkrétní důkazy vysvětlil, z čeho vyplývá, že se shora uvedený telefonát týkal rekonstrukce Masny v Chebu, a popsal také důkazy, které ukazují na J. B. jako na pachatele. Učinil tak v odstavcích na přelomu čtvrté a páté strany a na přelomu páté a šesté strany svého rozhodnutí. Okresní soud na tyto okolnosti znovu poukázal v napadeném rozsudku. I když při tom použil obdobné formulace a takřka stejnou posloupnost výkladu jako krajský soud, nelze to označit za chybu. V soudní praxi se občas citují pasáže z jiných rozhodnutí, zejména vyšších soudů. Děje se tak sice především v otázkách právních, ale nic nebrání tomu, aby se stejně postupovalo i ve vztahu k obsahu důkazů a ke skutkovým závěrům. Takový postup nelze označit za nezákonný.
8. Na tomto místě je nutno říci, že okresní soud správné skutkové závěry podřadil pod odpovídající ustanovení trestního zákoníku. Použitou právní kvalifikaci odůvodnil v závěru prvního odstavce na čtvrté straně svého rozsudku. Dále je třeba říci, že v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, postupoval v souladu s trestním řádem.
9. Jelikož zdejší soud nepřisvědčil odvolacím námitkám, které směřovaly výhradně proti výroku o vině, musel v návaznosti na ně přezkoumat i výrok o trestu. To mu ukládá § 254 odst. 3 trestního řádu. Dospěl k následujícím závěrům.
10. Nejprve je třeba uvést, že odvolací soud mohl v dané věci zrušit výrok o trestu jen tehdy, pokud by odporoval zákonu nebo pokud by trest byl nepřiměřeně přísný. Stanoví tak § 258 odst. 1 písm. d), e) a § 259 odst. 4 trestního řádu. O nezákonnosti trestu hovořit nelze, poněvadž jej okresní soud vyměřil v sazbě, jež odpovídá příslušnému ustanovení trestního zákoníku. Obžalovanému totiž v dané věci hrozil ve smyslu § 331 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody na šest měsíců až pět let. Okresní soud tedy zvolil trest odnětí svobody na spodní hranici této sazby. To již z povahy věci nelze považovat za nepřiměřeně přísné. Právě uvedený závěr platí i proto, že okresní soud výkon trestu podmíněně odložil, a to na zkušební dobu v trvání jednoho roku.

V napadeném rozhodnutí nevysvětlil, jak dlouhá tato doba může být. Proto je třeba doplnit, že zkušební doba podmíněného odsouzení může ve smyslu § 82 odst. 1 trestního zákoníku trvat nejméně jeden rok a nejvýše pět let. Okresní soud tedy zvolil nejkratší přípustnou zkušební dobu. To samozřejmě nelze označit za nepřiměřeně přísné.

11. Shora uvedené okolnosti dokládají, že odvolání obžalovaného nebylo důvodné. Na takovou situaci pamatuje § 256 trestního řádu. Podle něj musí soud druhého stupně odvolání zamítnout. Proto tak zdejší soud učinil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek. Obžalovaný a nejvyšší státní zástupce proti němu mohou podat dovolání. Obžalovaný tak může učinit pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a uvedený státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku (a to na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce či bez takového návrhu). Obžalovaný je může podat pouze prostřednictvím obhájce. Pokud by tak neučinil, jeho podání se za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, i čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, a to s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o něž se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž se rozhodnutí dovoláním napadá, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu, po níž běží lhůta, ve které lze dovolání podat.

V Plzni 8. listopadu 2018

JUDr. Zdeněk Jaroš, v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán, v. r.